

KABUK

Sibel Oğuz

■ Kırmızı örtüyü yayıyorum masaya. Sesyete pazarından almıştım. Sesyete olmayanlar gidebiliyormuş, diyor Gülay abla. Bir koşu alıyorum.

Patlıcan kızartması seviyor Metin. Üzerine yoğurttan zikzaklar çiziyorum. Kenarına domates sosu. Aşkımızı yoğurt ve domatesin uyu-muyla masallara taşıyorum. Bin dokuz yüz doksan iki yazıyorum. Güçlkle çizdiğim iki, domates sosuna karışıyor. Neyse diyorum. Metin ufak ayrıntılara girmez. Bin dokuz yüz doksan... Annemin adıma aldığı kararlar, maddeler hâlinde canlanıyor zihnimde. "Nikâh pazartesi olsun, bereket girer evinize." diyor. Bakışlarıyla düşüncelerimin yönünü değiştiriyor. Koşulsuz bir itaatle "Olur." diyorum. Metin yersiz bir espriyle annemin önerisini destekliyor. O günden sonra pazartesiler sendroma dönüşüyor. Annem yine haklı, bereket dediye bildiği varmış elbet.

Başımı iki yana sallayarak olumsuz düşüncelerden kurtulmak ister gibi masa düzenine kaldığım yerden devam ediyorum. Bardakları, çatal ve kaşıkları annemin öğrettiği şekilde diziyorum. Alışkanlıklarım davranışlarımın önüne geçerek şaşırtmıyor beni. Çay tabağına yerleştirdiğim mumlar kuralı bozuyor. Takılmıyorum, annemin kızıyım nihayetinde. Metin yakını görmüyor Allah'tan.

İmkânlarımı evlilik yıl dönümü için hazırladığım sofraya harcıyorum. Kusursuz olmalı, diyorum. Masanın ortasına bir deste gülün sığabileceği kadar boşluk bırakıyorum. Papatya da olabilir, yer kaplamaz diye geçiriyorum içimden. Hem ucuz, fazla masrafa gelemes Metin. Çiçekler dalında güzel, der. Der de bilmez içimde kurumadan dökülen yaprakların sayısının gün geçtikçe arttığını. Hatıraları kutsallaştırdığım köşede geçen yıl aldığı güllere takılıyor gözüm. Kurumuş, iç içe geçmiş yapraklar geldikleri günün önemini çoktan yitirmiş.

Araya sıkıştırılmış yapay kalbin kenarı soyulmuş. Okşar gibi dokunuyorum. Aman kırılmasın da. Şeytanın etrafta olma ihtimalini hatırlayarak bacağımı çimdikliyorum. Yağmur başlıyor hafiften. Hızlandıkça, Metin adına endişeleniyorum. Ayağı kayabilir, düşebilir, pantolonunun paçaları çamur olabilir, güller ya da papatyalar yağmurdan hasar görebilir. İhtimaller gerçekleşmesin diye dualar ediyorum.

Tanrım, kurumuş bahçeme yılda bir çiçeği çok görme, diyorum. Karşılık bekler gibi bakıyorum tavana. Metin'in kendi imkânlarıyla tamir ettiği tavanda suyun hızla yayıldığını görüyorum. Sırası mıydı? Yeni boyatmıştık, eskiye ait izleri kapatmıştık. Küf kokmayacaktı bembeyaz olacaktı tavanımız, reklamlardaki gibi. Metin reklamların yalan dolandan ibaret olduğunu söylüyor. Ben aksini düşünüyorum, insanın inandığıyla, inanmak istediği aynı şeyler mi? Tavana yayılan su damlacıkları pıt pıt diye düşüyor. Her birinin sesi bir öncekine baskın... Duymak istediğim melodiye uzak sesler. Annemin yün fanilaları yıkamam için aldığı mavi leğeni koyuyorum, damlalar yer çekiminin ağırlığıyla düşüyor aynı hızla, aynı aralıkla. Gökyüzünde işler yolunda gidiyor anlaşılan. Aynı şey evliliğimiz için geçerli mi? Sanmıyorum. Metin de öyle düşünüyor ama açığa vurmuyor besbelli. Masaya çeviriyorum kafamı. Uçlarını sarıya boyattığım saçlarım dökülüyor omuzuma. Yılda bir gittiğim kuaförüm her karşılaşmamızda hafızasını yeniden yoklayarak karşılıyor. Bilinçli mi yapıyor, doğrusu bilmiyorum. Kuaförüm, hakkında fikir yürütemediğim kadar değişken. Aman diyerek geçiştiriyor, özel geceme Metin'den başkası girsin istemiyorum. Kule gibi diktiğim, sevgimize ışık tutacağını umduğum mumlar cüceleşiyor. Oldu mu şimdi?...

Hiçlik duygusu kaplıyor içimi. Zihnim ve bedenim ilk defa ortak bir eylemin sonucuna katlanmış olmanın yenilgisi içinde. Olduğumla, olmak istediğim yerde sıkışmışken ani kararlar radyoyu açıyorum, İtiraflarım bölümünde Tuğçe değer yargılarını hiçe sayan bir ifadeyle yokluyor dinleyicilerini. "Aldattınız mı, sevgilerinize en son ne zaman gül aldınız, karınızın patlıcan musakkayla arası nasıl?" gibi bir takım yersiz sorular yöneltiyor. Gıcık oluyorum Tuğçe'ye. Bu şarkı beni sevmeyenlere gelsin, diyor. Tuğçe'nin içimden geçenleri işitme olasılığı kurcalıyor kafamı. Annemin "şeytanın kulağı var" tabiri gerçekliğe dönüşüyor zihnimde. Lanet olası şeytan, bu sıralar Metin'le aramıza aşılması güç duvarlar ördüğü yetmiyormuş gibi bir an olsun yalnız bırakmıyor.

Gecenin hıncını yüklenen parmaklarımı uzatarak radyoyu kapatıyorum. Tuğçe'nin giderek uzaklaşan sesi düğmenin etrafında kurak coğrafyada verimsiz, kısır bir arının vızıltısına dönüşüyor. Oh be! Odadaki sessizlik kaldığı yerden devam ediyor. Leğende biriken suya bakarak geçen zaman adına çıkarımda bulunuyorum. Basit bir matematik kuruyorum kafamda. Damlaların düşme hızını leğendeki su miktarına bölüyorum. Yağmurun hızı kesilmiş. Sıradan kurduğum denklem çıkmaza sürüklüyor.

Sol elimi çenemin altına koyuyorum. Dirseğim masada. Sokakta alışılmadık seslerin gücü suskunluğumu bozmaya yetmiyor. Pencereye yöneliyor, büyük bir günahattan dönmüş gibi tövbe ediyorum. Metin bu saatte dışarıya bakmamı hoş karşılamaz, diyorum. İçime hapsettiğim isyanımı büyümeden bastırıyorum. Kaç saat evvel kızarttığım patlıcanlara takılıyor gözlerim. Başka tarafa çektikçe katıksız hâlini kaybetmiş yoğurt bataklık gibi bakışlarımı içine çekiyor. Çırpındıkça kanatlarım ağırlaşıyor. Yoğurdun üzerinde sınır tanımayan domates sosuna bakıyorum. Anlık dalgınlıklarımın yararlanan annem beliriyor. Ağzında sakızı, içine dünyanın hiçliğini sıgdırdığı balonlarını şişirip patlatıyor. Kahkahaları patlayan balonlarla yüzüne yapıyor. Elimde babamın aldığı kırmızı kalemim, kapağında pulları dökülmüş turuncu balıklı resim defterim. Annem hadi başla, diyor. Genellikle gökkuşağı çizdiğim sayfalar arasında boş bir sayfa buluyorum. Öğretmenim “Herkes babasını çizsin.” demişti. Kıt kanaat harcadığım yeteneğimi çöp adamda kullanıyorum. Kırmızıya boyadığım kalbi sıgdırmıyorum babamın çelimsiz göğsüne. Annem “Boşa dememişler, solaklar zeki olur.” diyor. Ardından kocaman şişirdiği sakız balonunu patlatıyor. Tokat gibi çarpıyor yüzüme. İrkiliyor, Metin’i bekleme-yi sürdürüyorum. Giderek seyrekleşen damlalar yağmurun kesildiği haberini veriyor. Umutlanıyorum. Saate bakıyorum, ikimiz de yorgunuz. Leğene düşen son damlanın oluşturduğu dairesel hareketler başımı döndürüyor. Tavana çeviriyorum gözlerimi. Sıvalar kabuk bağlamış. Ufak bir harekette döküldü, dökülecek.